

ΦΡΑΣΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ

Ὁ μέγας Θεοδοσίος, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὁ ἐπὶ ἀνεξικακία φημιζόμενος, ὅταν ποτὲ παρωξύνετο πρὸς ἐκδικησὶν κατὰ τινων κακοποιῶν λιθοβολησάντων τοὺς ἀνδριάντας αὐτοῦ, εἶπεν :

— « Οὐδεμίαν πληγὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου γενομένην ὄρω· ἀλλ' ὑγιῆς μὲν ἡ κεφαλὴ, ὑγιῆς δ' ἡ ὄψις πᾶσα ».

Ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἰδοῦσα ποτὲ τὴν πενιχρὰν οἰκίαν τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Βάκωνος, ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν της ὅτι ἡ οἰκία τῇ φαίνεται πολὺ μικρὰ δι' αὐτόν.

— « Ὅχι, Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη ὁ Βάκων· ἡ βασιλικὴ σου χάρις κατέστησεν ἐμὲ μέγαν, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ φαίνεται μικρὰ ἡ οἰκία ».

Ὁ Ναπολέων παρήγγειλε κάποτε εἰς τὸν ἀλυγίστου ἀκεραιότητος δικαστὴν Κλαβιέρ νὰ ἐκδώσῃ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ ἀθώου στρατηγοῦ Μορώ, βεβαιῶν ὅτι εὐθύς μετὰ τὴν ἀπόφασιν θέλει συγχωρήσει τὸν κατάδικον.

— « Ἄλλ' ἐμὲ τίς συγχωρήσει ; » ἀπεκρίθη ὁ Κλαβιέρ.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ὅτι ἡ ὠραιότης εἶνε πρὸς τοὺς ἄλλους σύστασις ἀπειρώς ἰσχυροτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλο συστατικόν. Καὶ ὅταν κάποτε ἠρωτήθη : « — Διατὶ ἀγαπῶμεν περισσότερον τοὺς ὠραίους ἀπὸ τοὺς ἀσχήμους ; » ἀπεκρίθη :

— « Τυφλοῦ ἐρώτησιν μοῦ προβάλλεις ».

Ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος Βίων ἔλεγε δι' ὅσους μὴ δυνάμενοι νὰ ὑψωθοῦν μέχρι τῆς φιλοσοφίας, ἀρκοῦνται καὶ βασιζονται εἰς τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις : « Ὁμοιάζουν τοὺς μνηστήρας

τῆς Πηνελόπης, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο εἰς σχέσεις μὲ τὰς δούλας τῆς οἰκίας, ἀφοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσουν τὴν οἰκοδέσποιναν ».

Ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης, θέλων κάποτε νὰ πειράξῃ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς συνεβούλευε νὰ ζεύξουν δῆθεν εἰς τὰ ἄροτρα ὄνους, ἵππους καὶ βοῦς ἀδιακρίτως. Ὅταν δέ τις τῷ παρατήρησεν ὅτι τοῦτο εἶνε μωρόν, διότι οἱ ὄνοι δὲν δύνανται νὰ ὀργώσουν τὴν γῆν, ὁ Ἀντισθένης ἀπεκρίθη :

— « Ἄλλ' ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς κάμνετε διὰ τὰ δημόσια πράγματα, ἐκλέγοντες τυχαίως ἄρχοντας ἱκανοὺς μετ' ἀνικάνων διὰ νὰ σᾶς κυβερνοῦν ».

Ὁ Μέγας Φρειδερίκος περιηγούμενος κάποτε καὶ προγευματίσας ἔν τινι χωρίῳ ἠρώτησε τὴν τιμὴν τοῦ φαγητοῦ. Ἰδὼν δὲ ὅτι τὰ αὐγά ἐτιμῶντο πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστον, ἠρώτησεν ἂν εἶνε τόσον σπάνια εἰς τὸ χωρίον. Καὶ ὁ χωρικός ἀπεκρίθη :

— « Ὅχι, Μεγαλειότατε· τὰ αὐγά δὲν εἶνε ἐδῶ σπάνια· σπάνιοι εἶνε οἱ περιηγούμενοι βασιλεῖς ».

Μ Π Ο Ρ Α

ΣΚΕΠΑΣ σὲ μαῦρο φρεδζέ
λαχταριστὸ κορμάκι,
βγαίνεις ψηλὴ καὶ παχουλὴ
ἀπ' τὸ παλὸ σπιτάκι.

Μέσα σου νειότης τρικνμιὰ
μαντεύω ἀπὸ τὸ βῆμα,
καὶ οἱ βοροκωμένοι κόρφοι σου
τῆς τρικνμιᾶς τὸ κῶμα.

Θάλασσας Μαύρης κύματα...
νάμοννα κᾶν ὁ ναύτης
καὶ νᾶσβννα σιὰ βάθη τους
τὴ φλόγα ποῦ μ' ἀνάφτεις.

(Νικομήδεια, 1912)

Κ. ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ